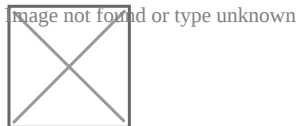

Γ. Βιζυηνός: Τα πρώτα βήματα στο “μεγάλον της ζωής του ταξίδιον” (Ηρακλής Ψάλτης, φιλόλογος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Η μελέτη του φιλόλογου κ. Ηρακλή Ψάλτη σχετικά με τα θέματα της αμαρτίας και της λύτρωσης στο έργο του Γεώργιου Βιζυηνού, από την άποψη της Ορθόδοξης Θεολογίας (προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1i6l5X9>), περνά στην παράθεση των κεντρικών στιγμιοτύπων του βίου του μεγάλου λογοτέχνη μας.

3.3 Το βιογραφικό του Γ. Βιζυηνού

Ο Γεώργιος Βιζυηνός γεννιέται στη Βιζύη ή Βιζώ ή Βίζα της ανατολικής Θράκης - μια μικρή κωμόπολη με ιστορικό παρελθόν που φτάνει μέχρι τα προελληνικά χρόνια- τον Μάρτη του 1849 από φτωχούς και θρησκευόμενους γονείς, τον Μιχαήλο και την Δεσποινιώ.

[megztax2](#)
Image not found or type unknown

Η μητέρα του, η Δεσποινιώ, είναι μια ορφανή φτωχή κοπέλα, την οποία πήρε για ψυχοπαίδι του στη Βιζύη ο παππούς του, ο Παπουγιωργάκης, ο οποίος ήταν πραγματευτής και άτεκνος, από το σπίτι ενός προύχοντα του χωριού Τζόγγαρα. Ο πατέρας του, Μιχαήλος Σύρμας[236], αρχικά εργάζεται σε καμίνια του ασβέστη[237], αργότερα γίνεται μπακάλης και όταν παντρεύεται τη Δεσποινιώ ακολουθήσε το επάγγελμα του πεθερού του, πραγματευτής. Πεθαίνει σε ηλικία 59 ετών αφήνοντας πίσω τέσσερα ορφανά (είχε και μία ακόμα κόρη, την Άννα, η οποία όμως είχε πεθάνει βρέφος).

Ο Γεώργιος Βιζυηνός μαθαίνει τα πρώτα του γράμματα στο δημοτικό της γενέτειράς του και στη συνέχεια ο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Χρηστάκης, τον παίρνει μαζί του στην Πόλη και τον βάζει σε ένα ραφτάδικο, για να μάθει την τέχνη. Η ζωή του όμως εκεί είναι δύσκολη, γιατί ο ράφτης είναι τυραννικός και ζητά επανειλημμένα από τη μητέρα του να φύγει από εκεί και να μάθει κάποια άλλη τέχνη. Τέλος στα βάσανά του βάζει ο θάνατος του αφεντικού και το κλείσιμο του ραφτάδικου.

Από το 1865 και για δύο ή τρία χρόνια μένει κάτω από την προστασία του Κύπριου εμπόρου *Γιάγκου Γεωργιάδη*, ο οποίος τον βοηθά να συνεχίσει τις σπουδές του στην Πόλη, όπου και συνθέτει τα πρώτα του πρωτόλεια. Ο ίδιος θα τον συστήσει - πιθανόν- στη συνέχεια στον συμπατριώτη του αρχιεπίσκοπο Κύπρου *Σωφρόνιο Γ΄* (1826-1900) και ο Βιζυηνός θα βρεθεί στη Λευκωσία για δύο χρόνια (1867-1868). Εκεί φορά το ράσο του αναγνώστη και προετοιμάζεται για κληρικός, ενώ συγχρόνως συνεχίζει τις σπουδές του στην Ελληνική Σχολή της Λευκωσίας. Ερωτεύεται ένα νεαρό κορίτσι, την *Ελένη Φυσεντζίδη* και αυτό εντείνει την ποιητική του δραστηριότητα. Το γεγονός αυτό γνωστοποιείται και ο Δεσπότης τον τιμωρεί και ο ίδιος προβληματίζεται, πλέον, σοβαρά για την επιλογή του ιερατικού σταδίου.

Στα 1872 το νεαρό καλογεροπαίδι επιλέγεται από τον Σωφρόνιο για συνοδός του και έρχεται στην Κωνσταντινούπολη, όπου έχει συγκληθεί τοπική Σύνοδος για την αντιμετώπιση του εθνοφυλετισμού των Βουλγάρων. Εκεί θα γνωρίσει τον Επίσκοπο Σύρου *Λυκούργο* (1827-1873), στον οποίο θα αποκαλύψει τα σχέδιά του για σπουδές και αυτός θα τον συστήσει στον *Γ. Χασιώτη*, διευθυντή του Ελληνικού Λυκείου του Πέραν. Με τη βοήθειά του γράφεται ιεροσπουδαστής στη γνωστή Θεολογική Σχολή της Χάλκης, όπου έρχεται σε επαφή με τη θεολογική σκέψη. Συγχρόνως με τις σπουδές του ασχολείται με την ποίηση και σε αυτήν την προσπάθειά του εμψυχώνεται από τον δάσκαλο της Σχολής του, τον *Ηλία Τανταλίδη* (1818-1876), «την τυφλήν αηδόνα του Βοσπόρου». Τον Απρίλη του 1873, σε ηλικία 24 ετών, με τη βοήθεια του δασκάλου του εκδίδει την πρώτη ποιητική του συλλογή, τα *Ποιητικά Πρωτόλεια*. Την προσφέρει στον *Γ. Χασιώτη* και μέσω της *Ιφιγένειας Συγγρού* (1842-1921) γνωρίζει τον πλούσιο μαικήνα της εποχής και αφιλοκερδή χορηγό της διαδόσεως της ελληνικής παιδείας στον υπόδουλο ελληνισμό[238], τον τραπεζίτη *Γεώργιο Ζαρίφη* (1806-1884), που του προσφέρει την προστασία του -πλούσια χορηγία- μέχρι τον θάνατό του.

Τον Ιούνιο του 1873 εγκαταλείπει τη Χάλκη και βγάζει οριστικά το ράσο. Έρχεται στην Αθήνα και εγγράφεται μαθητής στο Γυμνάσιο της Πλάκας, συμμετέχει στον *Βουτσιναίο* ποιητικό διαγωνισμό με το επικολυρικό του ποίημα *Κόδρος* (1874), το οποίο είχε γράψει στη Χάλκη, και κερδίζει το πρώτο βραβείο, ενώ έχει εξαιρετικούς συνυποψήφιους, τον Άγγελο Βλάχο και τον Κλέωνα Ραγκαβή, οι οποίοι διακρίνονται με επαίνους. Η διάκρισή του αυτή αντιμετωπίζεται από κάποιους κριτικούς με επιφυλάξεις. Σ' αυτούς απαντά με ένα σατυρικό ποίημα και δημιουργεί γύρω του μια ατμόσφαιρα εχθρότητας[239]. Τον Σεπτέμβριο του 1874 εγγράφεται στη *Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών*, αλλά απογοητεύεται και με τη σύμφωνη γνώμη του Ζαρίφη πηγαίνει την επόμενη χρονιά στη Γερμανία, στο Γκαίτιγκεν, για να

σπουδάσει φιλοσοφία. Το 1876 συμμετέχει για δεύτερη φορά στον *Βουτσιναίο* διαγωνισμό με τη συλλογή του *Άραις, Μάραις, Κουκουνάραις* και αποσπά πάλι το πρώτο βραβείο. Με τη συλλογή αυτή οικειώνεται με τα μεγάλα διδάγματα του δημοτικού τραγουδιού και την σολωμική ποίηση[240].

[Συνεχίζεται]

[236]Στο διήγημά του «Το μόνον της ζωής του ταξίδιον» ο Βιζυηνός αναφέρεται στο επίθετο της οικογένειάς του: «ήμουν η Γεωργιά η θυγατέρα του *Σύρμα!*» στο Γ. Βιζυηνού, *Άπαντα τα Πεζά* (Αθήνα: Εκδοτικός οργανισμός Πάπυρος, 1996)σ.188.

[237]«*Η γενιά σας, που βαστά/ το περίσσιο της καμάρι/ από πάππον ασβεστά/ κι από κύρη καρβουνιάρη!*», στίχοι από το ποίημά του «*Η κυρά η Κριτική*» από τη συλλογή του *Ατθίδες Αύραι* (Αθήνα: εκδόσεις Ερατώ, 2006)σ.290, το ποίημα διασώθηκε σε χειρόγραφα του Γ. Βιζυηνού που δόθηκαν από συγγενείς του στον Πολύδωρο Παπαχριστοδούλου, όπως μας πληροφορεί ο ίδιος: Π. Παπαχριστοδούλου, «Ο Γ. Βιζυηνός και τα χειρόγραφά του» *Νέα Εστία* 518 (1949)σ.182.

[238]Μ. Φάϊς, *Ελληνική αϋπνία* (Αθήνα: Εκδόσεις Πατάκη, 2004)σ.27.

[239] Α. Θρύλος, «Έλληνες διηγηματογράφοι: Γεώργιος Βιζυηνός» *Νέα Εστία* 115 (1931)σ.1031.

[240]Κ. Μαμώνη, «Βιζυηνός Γεώργιος» στη Εγκυκλοπαίδεια *ΤΟ ΒΗΜΑ Πάπυρος Λαρούς Μπριτάνικα*, τόμος 14^{ος}, όπ. παρ., σ.233.